Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 22. oktobra 2013*

„Neizpolnitev obveznosti države — Sodba Sodišča, s katero je ugotovljena neizpolnitev obveznosti — Nacionalna ureditev, ki za sprejemanje nekaterih odločitev delničarjev družbe Volkswagen AG določa dvajsetodstotno manjšino, ki lahko prepreči sprejetje sklepov“

V zadevi C-95/12,

katere predmet je tožba zaradi neizpolnitve obveznosti države na podlagi člena 260(2) PDEU, vložena 21. februarja 2012,

Evropska komisija, ki jo zastopata E. Montaguti in G. Braun, agenta, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Zvezni republiki Nemčiji, ki jo zastopajo T. Henze, J. Schwarze, J. Möller in J. Kemper, agenti,

tožena stranka,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, K. Lenaerts, podpredsednik, R. Silva de Lapuerta, sodnica, M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász, A. Borg Barthet, C. G. Fernlund, J. L. da Cruz Vilaça, predsedniki senatov, A. Rosas, G. Arestis in A. Arabadžiev (poročevalec), sodniki, C. Toader, sodnica, E. Jarašiūnas in C. Vajda, sodnika,

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 12. marca 2013,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 29. maja 2013

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Evropska komisija Sodišču s tožbo predlaga, naj:

— ugotovi, da Zvezna republika Nemčija s tem, da ni sprejela vseh potrebnih ukrepov za izvršitev sodbe z dne 23. oktobra 2007 v zadevi Komisija proti Nemčiji (C-112/05, ZOdl., str. I-8995) v zvezi z nezdružljivostjo nekaterih določb zakona o prenosu deležev družbe z omejeno odgovornostjo Volkswagenwerk v zasebni sektor (Gesetz über die Überführung der Anteilsrechte an der Volkswagenwerk Gesellschaft mit beschränkter Haftung in private Hand) z dne 21. julija 1960 (BGBl. 1960 I, št. 39, str. 585, in BGBl. 1960 III, str. 641-1-1, v nadaljevanju: zakon o družbi VW) z zakonodajo Unije, ni izpolnila obveznosti iz člena 260(1) PDEU;

— Zvezni republiki Nemčiji naloži, naj Komisiji plača denarno kazen v višini 282 725,10 EUR za vsak dan zamude pri izvršitvi zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji, in sicer od razglasitve sodbe v tej zadevi do izvršitve navedene sodbe Komisija proti Nemčiji;

— Zvezni republiki Nemčiji naloži, naj Komisiji plača pavšalni znesek, ki se določi tako, da se dnevni znesek 31 114,72 EUR pomnoži s številom dni trajanja kršitve od razglasitve zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji do razglasitve sodbe v tej zadevi ali do dneva prenehanja kršitve te države članice, in

— Zvezni republiki Nemčiji naloži plačilo stroškov.

Dejansko stanje in sodba Komisija proti Nemčiji

2 Leta 1960 sta bili ob sprejetju zakona Zvezna republika Nemčija in dežela Spodnja Saška glavni delničarki družbe Volkswagenwerk GmbH (v nadaljevanju: Volkswagen), v kateri sta imeli vsaka po dvajsetodstotni kapitalski delež. Na podlagi tega zakona je Volkswagen, družba z omejeno odgovornostjo, postala delniška družba.

3 Zvezna republika Nemčija nato v tej družbi ni imela več kapitalskega deleža, dežela Spodnja Saška pa je medtem še ohranila dvajsetodstotni delež.

4 Različica člena 2(1) zakona o družbi VW, ki je veljala pred razglasitvijo zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji, je določala, da je glasovalna pravica delničarja, ki je imetnik delnic, katerih nominalni znesek presega petino kapitala družbe, omejena na število glasov, ki ustreza nominalnemu znesku delnic, enakemu petini kapitala družbe.

5 Različica člena 4 tega zakona z naslovom „Statut družbe“, ki je veljala pred razglasitvijo zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji, je določala:

„1. Zvezna republika Nemčija in dežela Spodnja Saška sta upravičeni, da imenujeta vsaka po dva člana v nadzorni svet, če imata delnice družbe.

[…]

3. Za sklepe skupščine delničarjev, za katere se v skladu z zakonom o delniških družbah zahtevajo najmanj tri četrtine zastopanega kapitala družbe, je potrebna več kot štiripetinska večina kapitala družbe, zastopanega pri odločanju.“

6 V točki 1 izreka zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji je Sodišče razsodilo:

„Zvezna republika Nemčija, s tem, da je ohranila v veljavi člena 4(1) in 2(1) v povezavi s členom 4(3) [zakona o družbi VW], ni izpolnila obveznosti, ki izhajajo iz člena 56(1) ES.“

7 Na podlagi te sodbe je Zvezna republika Nemčija sprejela zakon o spremembi zakona o prenosu deležev družbe z omejeno odgovornostjo Volkswagenwerk v zasebni sektor (Gesetz zur Änderung des Gesetzes über die Überführung der Anteilsrechte an der Volkswagenwerk Gesellschaft mit beschränkter Haftung in private Hand) z dne 8. decembra 2008 (v nadaljevanju: zakon o spremembi zakona o družbi VW), ki je bil razglašen v Bundesgesetzblatt 10. decembra 2008 (BGBl. 2008 I, št. 56, str. 2369) in je začel veljati 11. decembra 2008.

8 Ta zakon je med drugim razveljavil člena 2 in 4(1) zakona o družbi VW. Ni pa spremenil člena 4(3) zakona o družbi VW.

Predhodni postopek

9 Z dopisom z dne 24. decembra 2007 je Komisija od Zvezne republike Nemčije zahtevala, naj jo obvesti o ukrepih, ki jih je sprejela oziroma jih bo sprejela v zvezi z izvršitvijo zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji.

10 Z dopisom z dne 6. marca 2008 je ta država članica odgovorila, da je zvezni minister za pravosodje pripravil predlog zakona za izvršitev te sodbe in da o tem predlogu pristojne službe še razpravljajo.

11 Komisija je 5. junija 2008 Zvezni republiki Nemčiji poslala pisni opomin in jo pozvala, naj v roku dveh mesecev predloži svoja stališča.

12 Zvezna republika Nemčija je istega dne Komisijo obvestila o predlogu zakona za izvršitev zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji, ki ga je potrdil svet ministrov, in navedla, da se bo zakonodajni postopek kmalu začel.

13 Komisija je Zvezni republiki Nemčiji 1. decembra 2008 poslala obrazloženo mnenje, v katerem jo je pozvala, naj v roku dveh mesecev od vročitve tega mnenja sprejme ustrezne ukrepe za izvršitev te sodbe.

14 Komisija je ugotovila tudi, da čeprav je predlog zakona za izvršitev zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji določal razveljavitev členov 2(1) in 4(1) zakona o družbi VW, pa je ohranil v veljavi člen 4(3) tega zakona. Dodala je, da ni prejela podatkov glede spremembe nekaterih delov statuta, kjer se odražajo sporne določbe zakona o družbi VW.

15 10. decembra 2008 je bil sprejet zakon o spremembi zakona o družbi VW, ki je v bistvu enak osnutku zakonodajnega besedila.

16 Zvezna republika Nemčija je z dopisom z dne 17. decembra 2008 Komisiji predlagala, naj v skladu s členom 43 Statuta Sodišča Evropske unije in členom 102 Poslovnika Sodišča pri Sodišču skupaj vložita predlog za razlago izpodbijane sodbe.

17 Ker se Komisija na ta predlog ni odzvala, je Zvezna republika Nemčija z dopisom z dne 29. januarja 2009 na obrazloženo mnenje odgovorila in navedla, da je s tem, ko je začel veljati zakon o spremembi zakona o družbi VW, popolnoma izvršila zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Nemčiji.

18 Ker je Komisija menila, da je Zvezna republika Nemčija to sodbo izvršila le delno, je 21. februarja 2012 vložila to tožbo.

Tožba

Očitek v zvezi s statutom družbe Volkswagen

Trditve strank

19 Komisija meni, da mora popolna izvršitev zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji, poleg spremembe zakona o družbi VW zajeti tudi spremembo statuta družbe VW. Sedaj veljavna različica tega statuta naj bi namreč v členu 25(2) še vedno vsebovala klavzulo glede zmanjšane manjšine, ki lahko prepreči sprejetje sklepov, ki naj bi bila v bistvu enaka členu 4(3) zakona o družbi VolksWagen. Poleg tega naj bi klavzula o določitvi najvišje meje glasovalnih pravic odpravila ta statut šele septembra 2009, kar je devet mesecev po razveljavitvi ustrezne določbe zakona o družbi VW. Sodišče pa naj bi v točki 26 sodbe odločilo, da je treba klavzule iz statuta glede na prosti pretok kapitala obravnavati kot nacionalni ukrep.

20 Komisija v zvezi s tem opozarja, da če Sodišče ugotovi, da katera od držav članic ni izpolnila kake obveznosti iz Pogodb, mora ta država v skladu s členom 260(1) PDEU „sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča“. Ker so bili javni subjekti, natančneje dežela Spodnja Saška, delničarji družbe Volkswagen, naj bi kot taki imeli ne le možnost, ampak celo obveznost, da predlagajo zahtevane spremembe statuta te družbe.

21 Zvezna republika Nemčija meni, da očitek v zvezi s tem, da se statut družbe Volkswagen ni spremenil, ni dopusten, saj ni bil predmet zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji. V tej sodbi naj bi namreč Sodišče preučilo le nekatere določbe zakona o družbi VW.

22 Vsekakor pa, ker je družba Volkswagen družba zasebnega prava, Zvezna republika Nemčija ne bi mogla biti odgovorna za dejanja in opustitve te družbe, ker v skladu s členom 119(1), točka 5, zakona z dne 6. septembra 1965 o delniških družbah (Aktiengesetz) (BGBl. 1965 I, str. 1089), kakor je bil spremenjen z zakonom o nadzoru in transparentnosti v sektorju podjetij (Gesetz zur Kontrolle und Transparenz im Unternehmensbereich) z dne 27. aprila 1998 (BGBl. 1998 I, str. 786), le družbeniki družbe na skupščini lahko spremenijo statut te družbe.

Presoja Sodišča

23 Postopek, določen v členu 260(2) PDEU, je treba šteti za poseben sodni postopek izvršitve sodb, z drugimi besedami za način izvršbe (sodba Sodišča z dne 12. julija 2005 v zadevi Komisija proti Franciji, C-304/02, ZOdl., str. I-6263, točka 92). Zato se lahko v okviru tega postopka obravnavajo le neizpolnitve tistih obveznosti, ki jih imajo države članice na podlagi Pogodbe, za katere je Sodišče na podlagi člena 258 PDEU ugotovilo, da so utemeljene (sodba z dne 10. septembra 2009 v zadevi Komisija proti Portugalski, C-457/07, ZOdl., str. I-8091, točka 47).

24 V zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Nemčiji pa Sodišče nikakor ni ugotavljalo, ali je bil statut družbe Volkswagen razlog, da Zvezna republika Nemčija ni izpolnila obveznosti iz PDEU. Predmet spora v tej zadevi se je namreč nanašal izključno na združljivost nekaterih določb zakona o družbi VW s Pogodbo.

25 V nasprotju s tem, kar trdi Komisija, je Sodišče v točki 26 te sodbe menilo, da statuta družbe Volkswagen samega po sebi ni bilo treba obravnavati kot nacionalnega ukrepa, ampak „tudi če zakon o družbi VW […] izraža le dogovor, ki bi ga bilo treba opredeliti kot pogodbo zasebnega prava, je treba ugotoviti, da dejstvo, da je ta dogovor postal predmet zakona, zadostuje za to, da se ga z vidika prostega pretoka kapitala šteje za nacionalni ukrep.“

26 Zato je treba očitek v zvezi s tem, da statut družbe Volkswagen ni bil spremenjen, zavreči.

Očitek v zvezi z zakonom o družbi VW

Trditve strank

27 Komisija meni, da iz zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji izhaja, da je znižanje praga manjšine, ki lahko prepreči sprejetje sklepov, ki je določena v členu 4(3) zakona o družbi VW, neodvisna kršitev člena 63(1) PDEU. To ugotovitev naj bi potrjevalo več ugotovitev iz te sodbe, med drugim:

— dejstvo, da je po eni strani Komisija navajala tri različne očitke, med katerimi se je eden nanašal na znižanje manjšine, ki lahko prepreči sprejetje sklepov, določeno v členu 4(3) zakona o družbi VW, in po drugi strani dejstvo, da Sodišče nobenega izmed teh očitkov ni zavrnilo, kot izhaja iz točke 81 te sodbe;

— naložitev Zvezni republiki Nemčiji, naj plača celotne stroške, naj bi izkazovala, da je imela Komisija prav glede vseh očitkov kršitve člena 63(1) PDEU. Ugotovitev iz točke 83 te sodbe, v skladu s katero država članica „s tožbenimi razlogi v bistvenem ni uspela“, zaradi česar ji je bilo tudi naloženo plačilo stroškov, naj bi se pojasnjevala bolj z zavrnitvijo tožbe, kolikor je bila utemeljena s kršitvijo svobode ustanavljanja iz člena 49 PDEU;

— točki 48 in 50 zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji, iz katerih naj bi izhajalo, da znižanje praga manjšine, ki lahko prepreči sprejetje sklepov, javnim subjektom, ki so delničarji družbe Volkswagen, samo po sebi daje možnost, da bistveno vplivajo na to družbo, ne da bi izvedli naložbe, ki jih zahtevajo določbe splošnega prava družb;

— točka 51 te sodbe, v kateri je Sodišče s tem, ko je navedlo, da določitev najvišje mere glasovalnih pravic „dopolnjuje“ pravni okvir, ki ga uvaja znižanje praga manjšine, ki lahko prepreči sprejetje sklepov, menilo, da ta okvir sam po sebi tem javnim subjektom omogoča, da s takimi majhnimi naložbami izvajajo pomemben vpliv na odločitve te družbe;

— uporaba izraza „omejitve“ iz točke 54 te sodbe v množinski obliki, kot tudi veznika „in“ namesto „v povezavi z“ za povezavo členov 2(1) in 4(3) zakona o družbi VW, iz katere Komisija sklepa, da ti določbi pomenita dve omejitvi, ki sta druga od druge neodvisni.

28 Poleg tega naj bi iz točk 40, 41, 51, 52 in od 72 do 81 zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji izhajalo, da določitev najvišje meje glasovalnih pravic, ki jo določa člen 2(1) zakona o družbi VW, sama po sebi pomeni neutemeljeno omejitev prostega pretoka kapitala. Zato v tej sodbi ni ničesar, kar bi omogočalo sklepanje, da je lahko Zvezna republika Nemčija svobodno izbirala, katero od obeh določb je treba razveljaviti, da se lahko izvrši ta sodba.

29 Komisija v zvezi z izrekom zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji meni, da ga je treba razumeti glede na obrazložitev te sodbe, in zlasti glede na zgoraj navedene ugotovitve.

30 Zvezna republika Nemčija presoja, da iz točke 1 izreka te sodbe jasno izhaja, da je kršitev člena 63(1) PDEU, ki jo je ugotovilo Sodišče, izhajala iz člena 2(1) zakona o družbi VW „v povezavi s“ členom 4(3) tega zakona. Zato neizpolnitev, ki je bila ugotovljena v tej sodbi, ni izhajala le iz interakcije med, prvič, določbo glede določitve najvišje meje glasovalnih pravic, in sicer členom 2(1) zakona o družbi VW, in, drugič, določbo glede zmanjšane manjšine, ki lahko prepreči sprejetje sklepov, in sicer členom 4(3) zakona o družbi VW.

31 Ta ugotovitev je potrjena med drugim v točkah 30, 43, 51, 54, 56 in 78 zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji.

32 Dejstvo, da je bilo Zvezni republiki Nemčiji naloženo plačilo stroškov, naj bi bilo tako neupoštevno, ker naj bi iz točke 83 te sodbe izhajalo, da je bila ta naložitev stroškov utemeljena z ugotovitvijo, da ta država članica s tožbenimi razlogi „v bistvenem“ ni uspela.

Presoja Sodišča

33 Člen 260(1) PDEU določa, da če Sodišče ugotovi, da katera od držav članic ni izpolnila kake obveznosti iz te pogodbe, mora ta država sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča.

34 Zaradi razglasitve zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji, in v roku, ki je bil za to določen v obrazloženem mnenju, ki ga je v tem postopku izdala Komisija, je Zvezna republika Nemčija razveljavila člena 2(1) in 4(1) zakona o družbi VW. V veljavi pa je ohranila člen 4(3) tega zakona.

35 V takih okoliščinah je treba določiti, ali bi morala ta država članica na podlagi člena 260(1) PDEU, da bi v celoti izvršila zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Nemčiji, razveljaviti ali spremeniti to določbo zakona o družbi VW.

36 Tako bi bilo v primeru, če bi v tej sodbi Sodišče ugotovilo neizpolnitev, ki bi sama po sebi izhajala iz člena 4(3) zakona o družbi VW.

37 V zvezi s tem ima poseben pomen izrek te sodbe, ki opisuje neizpolnitev, ki jo je ugotovilo Sodišče. V točki 1 tega izreka je Sodišče, ki se je v tem pogledu oddaljilo od predloga Komisije, razsodilo, da „Zvezna republika Nemčija s tem, da je ohranila v veljavi člena 4(1) in 2(1) v povezavi s členom 4(3) zakona [o družbi VW], ni izpolnila obveznosti [iz člena 63(1) PDEU]“.

38 Sodišče je s tem, ko je uporabilo veznik „in“ in izraz „v povezavi z“, razlikovalo med neizpolnitvijo, ki neodvisno izhaja iz člena 4(1) zakona o družbi VW, in neizpolnitvijo, ki izhaja iz povezane uporabe člena 2(1) in člena 4(3) tega zakona.

39 Tako Sodišče, drugače kot glede neizpolnitve, ki je izhajala iz člena 4(1) zakona o družbi VW, ni ugotovilo neizpolnitve, ki izhaja neodvisno iz člena 4(3) tega zakona, ampak je ugotovilo neizpolnitev le, kolikor se nanaša na povezavo te določbe z določbo člena 2(1) zakona o družbi VW.

40 Ta ugotovitev je bila potrjena z obrazložitvijo zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji, glede na katero je treba razumeti izrek te sodbe (sodbi z dne 16. marca 1978 v zadevi Bosch, 135/77, Recueil, str. 855, točka 4, in z dne 29. junija 2010 v zadevi Komisija proti Luksemburgu, C-526/08, ZOdl., str. I-6151, točka 29).

41 V zvezi s tem najprej iz točke 30 te sodbe izhaja, da se je Sodišče odločilo, da preuči skupaj očitke v zvezi z nezdružljivostjo členov 2(1) in 4(3) zakona o družbi VW s členom 63(1) PDEU, ne le zaradi trditve strank, ampak tudi zaradi „skupnih učinkov [teh] dveh določb“.

42 Drugič, v točki 43 te sodbe je Sodišče poudarilo, da je treba učinke določitve glasovalnih pravic iz člena 2(1) zakona o družbi VW preučiti „v soodvisnosti od zahteve, določene v členu 4(3) [tega] zakona“.

43 Tretjič, Sodišče je po tem, ko je v točki 50 navedene sodbe ugotovilo, da člen 4(3) zakona o družbi VW ustvarja instrument, ki javnim subjektom omogoča, da si z majhno naložbo, ki se zahteva na podlagi splošnega prava družb, pridržijo manjšino, ki lahko prepreči sprejetje sklepov, na podlagi česar lahko

onemogočijo sprejetje pomembnih sklepov, v točki 51 te sodbe menilo, da je s tem, ko člen 2(1) zakona o družbi VW, ki določa najvišjo mejo glasovalnih pravic na dvajset odstotkov, „dopolnjen pravni okvir, ki javnim subjektom omogoča, da s tako majhnimi naložbami izvajajo bistveni vpliv“.

44 Četrtič, Sodišče je v točki 56 iste sodbe ugotovilo, da „je součinkovanje členov 2(1) in 4(3) zakona o družbi VW omejitev prostega pretoka kapitala v smislu člena [63(1) PDEU]“. Ta ugotovitev je v nasprotju z ugotovitvijo iz točke 68 te sodbe, iz katere izhaja, da „člen 4(1) zakona o družbi VW predstavlja omejitev prostega pretoka kapitala v smislu člena [63(1) PDEU]“.

45 Obrazložitev zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji naj bi tako potrdila ugotovitev iz točke 1 izreka te sodbe, v skladu s katero ugotovitev Sodišča o neizpolnitvi obveznosti ni izhajala neodvisno iz člena 4(3) tega zakona, temveč le iz povezave te določbe z določbo iz člena 2(1) zakona o družbi VW.

46 Noben izmed elementov, ki jih navaja Komisija, ne more omajati te ugotovitve.

47 Prvič, razlaga Komisije iz točk 48 in 50 zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji izhaja iz delnega razumevanja te sodbe, ki ne upošteva niti neločljive povezanosti med različnimi deli te sodbe niti celote in usklajenosti obrazložitve te sodbe. Sodišče namreč s tem, ko je v točki 50 te sodbe ugotovilo, da je v členu 4(3) zakona o družbi VW „zagotovljen instrument, ki javnim subjektom omogoča, da si z majhno naložbo, ki se zahteva na podlagi splošnega prava družb, pridržijo manjšino, ki lahko prepreči sprejetje odločitev, na podlagi česar lahko onemogočijo sprejetje pomembnih sklepov“, v nasprotju s tem, kar predlaga Komisija, sploh ni odločalo o tem, ali ta določba sama po sebi krši člen 63(1) PDEU ali ne. Ta točka sicer spada v preudarek iz prejšnjih točk te sodbe, kjer je Sodišče v točkah 30 in 43 navedlo, da bi bilo treba preučiti člen 2(1) zakona o družbi VW „v povezavi s členom 4(3) tega zakona“ zlasti zaradi njunih „skupnih učinkov“. V zvezi s točko 48 te sodbe, na katero se Komisija tudi sklicuje, zadostuje, da navedemo, da vsebuje podatek o dejstvih, in sicer da sta bili „ob sprejetju zakona o družbi VW leta 1960 zvezna država in dežela Spodnja Saška […] glavni delničarki družbe Volkswagen, ki je bila na novo privatizirana družba, v kateri sta imeli vsaka 20-odstotni delež“.

48 Drugič, točko 51 zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji je treba prav tako razumeti glede na preostali del sodbe. Tako je Sodišče s tem, ko je ugotovilo, da določitev najvišje meje glasovalnih pravic „dopolnjuje“ pravni okvir, ki javnim subjektom omogoča, da s tako majhnimi naložbami izvajajo pomemben vpliv na odločitve družbe Volkswagen, vztrajalo pri dopolnilni naravi členov 2(1) in 4(3) zakona o družbi VW, in ne na učinkih te zadnje določbe same po sebi, v nasprotju s tem, kar trdi Komisija.

49 Tretjič, ta institucija ne bi mogla zgolj iz uporabe izraza „omejitve“ v množinski obliki ali iz veznika „in“ v točki 54 te sodbe sklepati, da sta člena 2(1) in 4(3) zakona o družbi VW dve omejitvi – ki sta druga od druge neodvisni – prostega pretoka kapitala. V isti točki namreč Sodišče ugotavlja, da ti določbi zagotavljata „instrument“, s katerim je mogoče omejiti možnost udeležbe neposrednih vlagateljev v družbi, da bi z njo vzpostavili ter ohranjali trajne in neposredne gospodarske vezi, ki bi jim omogočale dejansko udeležbo pri upravljanju ali nadzorovanju te družbe. Dalje je v točki 56 te sodbe Sodišče ugotovilo, da „součinkovanje členov 2(1) in 4(3) zakona o družbi VW omejuje pretok kapitala v smislu člena 56(1) ES“.

50 Četrtič, čeprav je res, da je v točki 81 zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji Sodišče odločilo, da so očitki Komisije glede kršitev člena 63(1) PDEU utemeljeni, te okoliščine, če zato ne obstaja izrecna nasprotna navedba, ne bi bilo mogoče enačiti z ugotovitvijo Sodišča, da je člen 4(3) zakona o družbi VW, sam po sebi, omejitev prostega pretoka kapitala.

51 Petič, tudi dejstvo, da je Sodišče Zvezni republiki Nemčiji naložilo plačilo celotnih stroškov, ne more utemeljiti trditve Komisije. Ta naložitev stroškov je bila utemeljena, kot izhaja iz točke 83 te sodbe, z ugotovitvijo, da ta država članica ni uspela „v bistvenem delu svojih tožbenih razlogov“.

52 Zato je Zvezna republika Nemčija s tem, ko je po eni strani razveljavila po eni strani člen 4(1) zakona o družbi VW in po drugi strani člen 2(1) tega zakona ter tako odpravila součinkovanje med to določbo in členom 4(3) tega zakona, v predpisanem roku izpolnila obveznosti iz člena 260(1) PDEU.

53 Zato je treba ta očitek zavrniti in posledično tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

54 V skladu s členom 138(1) Poslovnika Sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je Zvezna republika Nemčija predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Evropski komisiji se naloži plačilo stroškov.

Podpisi